

สงครามในยุคต้นของอิสลาม

สงครามหลายครั้งที่เกิดขึ้นในยุคต้นของอิสลามเป็นสงครามที่ทำไปด้วยเหตุผลนี้ บรรดามุสลิมที่เข้าร่วมสงครามเคยกล่าวว่า พวกเขาไม่ได้ต่อสู้กับประชาชนของโลก แต่เขากำลังต่อสู้กับรัฐบาลต่าง ๆ เพื่อที่จะช่วยเหลือประชาชนจากความระทมทุกข์ และความเป็นทาสที่รัฐบาลสร้างให้แก่เขา เมื่อรอustum นักรบแห่งเปอร์เซียสมัยก่อนหน้าอิสลามถามบรรดามุสลิมถึงเป้าหมายในการทำสงคราม พวกเขาตอบว่า “เพื่อเป็นการเปลี่ยนแปลงการเคารพภักดีต่อสิ่งอื่นมาเป็นการเคารพภักดีพระเจ้า” “เป้าหมายของเราคือปลดปล่อยสิ่งถูกสร้างของพระผู้เป็นเจ้า ปลดปล่อยประชาชนที่พวกท่านใช้เล่ห์กระเท่และความรุนแรงกดพวกเขาไว้ได้ แยกแยะความเป็นทาส และพันธนาการพวกเขาไว้เพื่อตัวของพวกเขาท่านเอง เรากำลังจะปลดปล่อยพวกเขาจากแยกแยะพันธนาการ เรากำลังจะปลดปล่อยให้เขาเป็นอิสระ ทำให้เขาเป็นผู้ที่ศรัทธาต่อพระผู้เป็นเจ้า พระผู้สร้างพวกเขา มิใช่เป็นผู้ที่ศรัทธาต่อสิ่งที่พระองค์สร้างมาด้วยกันเหมือนกับเขา”

มีจดหมายหลายฉบับที่ท่านศาสดาแห่งอิสลามเขียนไปถึงชาวคัมภีร์โดยท่านศาสดาเคยกล่าวถึงโองการที่ว่า “จงกล่าวเถิด:

ไอ้ชาคัมภีร์เอช จงมายังถ้อยคำที่เสมอกันระหว่างพวกเราและพวกท่านว่า เราจะไม่เคารพกักตผู้ใดเว้นแต่อัลลอฮ์และเราจะไม่ตั้งภาคใด ๆ ต่อพระองค์ และบางคนในพวกเราจะไม่ยึดเอาบางคนเป็นผู้บริบาลอื่นจากอัลลอฮ์” (กุรอาน 3.63) ไว้ในจดหมายด้วย โองการนี้เป็นโองการที่สั่งให้ท่านศาสดาเช็ญชวณชาวกัมภีร์ (ประชาชนที่โองการอัล-กุรอานสั่งให้ญีฮาดด้วย) ยอมรับคำพูดเสมอกันระหว่างพวกเรา โองการดังกล่าวมิได้กล่าวว่าพวกเขาจะต้องยอมรับคำพูดที่เป็นประโยชน์สำหรับเราและเกี่ยวข้องกับเฉพาะกับเราเท่านั้น แต่โองการข้างต้นกล่าวว่า พวกเขาจะต้องยอมรับคำพูดที่เสมอกันสำหรับทุกคนและเกี่ยวกับทุกคน

ตัวอย่าง ถ้าหากเรากล่าวแก่ประชาชนว่า “โอ้ ประชาชน จงมายอมรับภาษาของเรา” แล้ว ประชาชนเหล่านั้นก็มีสิทธิที่จะกล่าวว่า : “เรื่องอะไร ! เรามีภาษาของเราแล้ว ทำไมเราจะต้องไปรับภาษาของคุณด้วย” หรือเราอาจกล่าวว่า “จงมายอมรับขนบธรรมเนียมของเรา” พวกเขาอาจกล่าวว่า “เรื่องอะไรที่เราต้องไปยอมรับขนบธรรมเนียมของพวกเขาด้วย !” แต่ถ้าเรากล่าวว่า “จงมายอมรับสิ่งที่มีใช้ของเราและของท่าน แต่เป็นของ

ทุกคน พระเจ้าเป็นของเราทุกคน ดังนั้น จึงยอมรับพระองค์” ใน
เป็นคำพูดที่ไม่เกี่ยวเฉพาะแต่เราเท่านั้น แต่เมื่อเรากล่าวว่า “จง
เคารพภักดีซึ่งเป็นผู้สร้างของเราและผู้สร้างของท่าน พระผู้
สร้างของเราทุกคน” แล้ว มันจึงเป็นคำพูดที่เสมอกันระหว่างเขา
และเรา คัมภีร์กุรอานกล่าวว่า “จงมายังถ้อยคำที่เสมอกัน
ระหว่างพวกเราและพวกท่าน” พระผู้เป็นเจ้าของเราสร้างท่าน
ที่จะต้องได้รับการเคารพภักดี และคำพูดอีกตอนหนึ่งที่เป็นประ-
โยชน์ทั้งแก่เราและแก่พวกเขา คือ “และบางคนในพวกเราจะไม่
ยึดเอาบางคนเป็นผู้บริหารอันจากอัลลอฮ์” ซึ่งหมายความว่า
ระบบสังคมของนายและบ่าวจะต้องถูกยกเลิก และระบบที่เท่า
เทียมกันระหว่างมนุษย์จะต้องถูกสถาปนาขึ้น

โครงการนี้ให้เห็นว่า ถ้าเราต่อสู้ เราจะต่อสู้เพื่อสิ่งหนึ่ง
ซึ่งเสมอกันสำหรับมนุษยชาติทั้งมวล ด้วยการกล่าวเช่นนั้น เรา
สามารถกล่าวได้ว่า เงื่อนไขหนึ่งซึ่งโครงการที่ไม่มีเงื่อนไขจะต้อง
มีก็คือ ถ้าหากประชาชนทุกคนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดกดขี่ ก็เป็นที่
อนุญาตแก่เราให้ทำการต่อสู้เพื่อปลดปล่อยประชาชนเหล่านั้น

ทั้งนี้ ยังมีอีกสองโครงการที่ข้าพเจ้าอยากจะยกมาอ่านให้ท่าน
ฟัง โครงการแรกคือโครงการที่ 39 ของซูเราะฮ์ อัล-อัมฟาต

“และจงต่อสู้กับพวกเขาจนกว่าไม่มีการกดขี่ และให้การเคารพภักดีทั้งหลายเป็นของอัลลอฮ์” (กุรอาน 8.39) โองการนี้มีความหมายว่าอย่างไร? ความหมายของมันก็คือ เราจะต้องต่อสู้กับบรรดาผู้กดขี่และผู้ที่ต้องการจะทำให้มุสลิมเราละทิ้งศาสนา กับคนเหล่านั้นที่เราจะต้องต่อสู้จนกว่าการกดขี่ที่คนเหล่านั้นสร้างขึ้นถูกทำลายไป นี่เป็นเงื่อนไขในตัวเองประการหนึ่ง เงื่อนไขอีกประการหนึ่งมีอยู่ในโองการที่ 75 ซุเราะฮ์ อัล-นิซาซึ่งกล่าวว่า “และทำไมสุเจ้าไม่ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ และเพื่อผู้อ่อนแอ (มุสท์ฎออะฟีน) ในหมู่ชายและหญิงและเด็ก ๆ” -- โอ้ มุสลิม ทำไมพวกท่านไม่ต่อสู้ในหนทางของพระผู้เป็นเจ้าและในหนทางของผู้ที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ทำไมพวกท่านไม่ต่อสู้เพื่อพวกเขา? ทำไมพวกท่านไม่ต่อสู้เพื่อป้องกันพวกเขา?”

การตีความโองการที่มีเงื่อนไขและไม่มีเงื่อนไข

โองการ 5 โองการที่เราได้กล่าวมานั้น แสดงให้เราเห็นว่า ถ้าคำสั่งเกี่ยวกับเรื่องการญิฮาดของอิสลามในที่หนึ่งเป็นโองการที่ไม่มีเงื่อนไข แต่อีกในที่หนึ่งมีเงื่อนไขแล้ว ในทางวิชาการโองการที่ไม่มีเงื่อนไขจะต้องถูกตีความเป็นโองการที่มีเงื่อนไข

ไม่มีการบังคับในศาสนา

ในคัมภีร์กุรอาน เราจะเห็นโองการหลายตอนที่ระบุว่าให้ มีการนับถือศาสนาได้อย่างเสรี และไม่ให้มีการใช้กำลังบังคับ และโองการเหล่านี้ยืนยันสิ่งที่เราได้พูดไปว่า อิสลามไม่ต้องการ ให้เราใช้กำลังบังคับประชาชนให้เลื่อมใสว่าจะเป็นมุสลิมหรือตาย โองการเหล่านี้อธิบายโองการที่ไม่มีเงื่อนไขให้กระจำงได้หลายทาง ด้วยกัน

โองการหนึ่งก็คือตอนหนึ่งของ “อายะฮ์ อัล-กุรซีย์” (กุรอาน 2.255-257) และโองการหนึ่งก็กล่าวว่า “ไม่มีการ บังคับในศาสนา แท้จริงความถูกต้องได้เป็นทศดแจ้งจากความ ผิดแล้ว” ซึ่งหมายความว่า เราจะต้องอธิบายถึงแนวทางที่ถูก ต้องให้เป็นทีกระจำงช้แก่ประชาชน เพราะความจริงของมันเป็นที่ แจงชัดแล้ว จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้การบังคับในศาสนา และจะต้องไม่มีใครถูกบังคับให้ยอมรับอิสลาม โองการนี้เป็นทศ ช้ดอยู่แล้ว ในคำอธิบายอายะฮ์-กุรอานหลายตอนมีกล่าวว่ามีชาว “อนศอร” ผู้หนึ่งซึ่งก่อนหน้านั้นเป็นพวกบشارูปบนมลุกชายสอง คนที่เป็นคริสเตียนและเป็นคนที่เคร่งครัดมาก แต่ต่อมาผู้เป็นพ่อ ได้เป็นมุสลิม และรู้สึกไม่สบายใจที่ลูกชายของตนเป็นคริสเตียน

เขาจึงไปหาท่านศาสดาและกล่าวว่า “โอ ท่านศาสนทูต ข้าพเจ้าจะทำอย่างไรที่ลูกชายสองคนของข้าพเจ้ากลายเป็นคริสเตียน ? ถึงแม้ข้าพเจ้าจะทำอย่างก็แล้วแต่ เขาก็ไม่ยอมรับอิสลาม ขอท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าบังคับพวกเขาให้เลิกนับถือศาสนาของเขา และมาเป็นมุสลิมได้ไหม ?” ท่านศาสดาจึงกล่าวว่า “ลา อิกเราะฮะฟัดดิน” (ไม่มีการบังคับในศาสนา)

สาเหตุของการประทวนโองการนุกค่อ ในมดีนะฮ์มีเผ่าสองเผ่าซึ่งตั้งรกรากอยู่เป็นเวลานานมาแล้ว สองเผ่านี้คือ เผ่าเอาซและคอสรอญ์ ในตอนเริ่มต้นของอิสลาม ทั้งสองเผ่าอยู่รวมกันกับพวกยิวเผ่าอื่น ๆ ซึ่งเป็นพวกที่มาอยู่ที่หลัง ยิวเผ่าหนึ่งคือเผ่าหนึ่งคือเผ่าบินนาฏิล และอีกเผ่าหนึ่งคือบะนุกอรรชะฮ์ นอกจากนี้แล้ว ก็ยังมียิวเผ่าใหญ่หลายเผ่าอาศัยอยู่ทางนอกเมือง

พวกยิวที่กล่าวมานั้น ได้เียงทางศาสนาแล้วเป็นผู้ที่นับถือศาสนาユดา และจากการที่มคัมภีร์ของพระเจ้า พวกยิวจึงเป็นที่ได้รับการเคารพในสังคม ขณะที่ชาวเมืองมดีนะฮ์ดั้งเดิมซึ่งเป็นพวกบุชาเจวิดและไม่รู้หนังสือก็มีคนที่พออ่านออกเขียนได้อยู่บ้าง แต่เนื่องจากวัฒนธรรมของพวกยิวสูงกว่าและมีความคิดกว้างกว่า พวกยิวจึงใช้อิทธิพลกับคนกลุ่มนี้ ดังนั้น ถึงแม้ว่าศาสนาของ

พวกเอาชู และคอซรอจญ์จะแตกต่างกันไปจากยิว แต่พวกนั้นก็ตกอยู่
ใต้อิทธิพลทางความคิดของพวกยิว ผลที่ตามมาก็คือ ชาว
มะดีนะฮ์บางคนได้ส่งลูกหลานของตนให้ไปรับการศึกษาจากพวก
ยิว ขณะที่อยู่กับยิวพวกนั้น เด็กบางคนได้ประณามศาสนา
บุชารูปบนของตนและได้กลายเป็นยิว ดังนั้น เมื่อท่านศาสดา
เข้าเมืองมะดีนะฮ์ เด็กกลุ่มดังกล่าวได้รับการฝึกรบจากพวกยิว
และได้รับศานายิวแล้ว ถึงแม้ว่าพ่อแม่ของเด็กเหล่านั้นจะมาเป็น
มุสลิม แต่ลูก ๆ ก็ยังไม่ละทิ้งศานายายตาย และเมื่อเกิดกรณี
ตัดสินให้พวกยิวต้องออกจากมะดีนะฮ์ (เป็นการลงโทษที่พวกยิว
ยุยงให้เกิดการจลาจลขึ้น) เด็กพวกนั้นก็ออกไปจากเมืองพร้อมกับ
พวกยิวด้วย พ่อของบรรดาเด็กเหล่านั้นได้มาหาท่านศาสดาเพื่อขอ
อนุญาตให้พวกตนแยกลูกออกจากพวกยิว และบังคับให้ลูก
ของตนเลิกนับถือศานายายแล้วหันมาเป็นมุสลิม แต่ท่าน
ศาสดาไม่อนุญาต คนพวกนั้นจึงกล่าวว่า “โอ้ ท่านรอซูลุลลอฮ์
อนุญาตให้พวกเราบังคับพวกเขาให้เลิกนับถือศานาของพวกเขา
และมารับอิสลามเถิด” ท่านศาสดากล่าวว่า “ไม่ เคียวนั้นเขาเลือก
ที่จะไปกับพวกยิวแล้ว ปล่อยให้พวกเขาไปกับพวกยิว” นัก-
อรรถาธิบายคัมภีร์กุรอานกล่าวว่า ตอนนั้นเองที่อัลลฮ์ได้ประทาน

โองการที่ว่า “ไม่มีการบังคับในศาสนา แท้จริงความถูกต้องได้
เบบหนชดแฉงจากควมผดแลว”

อีกโองการหนึ่งเป็นโองการที่รู้จักกันดี คือ “และจงเรียกร้องเชิญชวนสู่หนทางของพระผู้อภิบาล ของสุเจ้าด้วยวิทยปัญญา และคำพูดที่งดงาม และจงโต้แย้งกับพวกเขาด้วยคำพูดที่งดงาม...” (กุรอาน 16.125) เชิญชวนประชาชนสู่หนทางของผู้อภิบาล ด้วยอะไร ? ด้วยกำลังหรือ ? ด้วยคำพูดและการแนะนำที่ดี “และจงโต้แย้งกับพวกเขาด้วยคำพูดที่งดงาม...” กับบรรดาผู้ที่โต้แย้งกับพวกเขาด้วยคำพูดที่ดีด้วย โองการนี้ได้แนะนำหนทางที่จะทำให้อิสลามเป็นที่ยอมรับไว้ชัดแลว

อีกโองการหนึ่งเราถกบอกว่ “สัจธรรมนมาจากพระผู้อภิบาลของสุเจ้า ดังนั้น ใครก็ตามที่มเจตนาจะศรัทธาก็ศรัทธา และใครก็ตามที่มเจตนา (จะปฏิเสธ) ก็ให้เขาปฏิเสธ...” (กุรอาน 18.29) ใครก็ตามที่ตองการจะเชอกก็เชอ และใครก็ตามที่ตองการจะเป็นผู้ปฏิเสธ ก็จะเป็นผู้ปฏิเสธ ดังนั้น โองการนี้จึงได้กล่าวไว้ด้วยว่ การศรัทธาและการปฏิเสธ (อิมานและกัฟร์) นั้น แต่ละคนสามารถเลือกได้ด้วยตัวเอง จะต้องไม่มีใครบังคับคนหนึ่งคนใด ดังนั้น อิสลามจึงมิได้กล่าวว่คนอื่นตองถูกบังคับให้มา

รับอิสลาม อิสลามมิได้กล่าวว่า ถ้าพวกเขาเป็นมุสลิมก็ดี และ
ถ้าพวกเขาไม่เป็นมุสลิม พวกเขาจะต้องถูกฆ่า แต่อิสลามกล่าวว่า
การเลือกเป็นของเขา อิสลามกล่าวว่าใครก็ตามที่ต้องการจะเชื่อก็
จะเชื่อ และใครก็ตามที่ไม่ต้องการจะเชื่อก็ไม่ต้องเชื่อ

อีกโองการหนึ่ง : “และหากพระผู้อภิบาลของสุเจ้าประ-
สงค์ ทงหมดบนโลกนก็จะเชื่อ แล้วเจ้าจะบังคับให้พวกเขาเป็น
ผู้ศรัทธากระนั้นหรือ” (กุรอาน 10.99) โองการนี้ถูกกล่าวแก่
ศาสดา เพราะท่านศาสดามีความรักต่อมนุษย์และต้องการให้
มนุษย์เป็นผู้ศรัทธาที่แท้จริง คัมภีร์กุรอานกล่าวว่าการใช้กำลัง
ในเรื่องของความเชื่อนั้นไม่มีความหมาย ถ้าหากจะใช้กำลังกัน
แล้วพระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งมีอำนาจในการสร้างสรรค์สามารถที่จะ
ทำให้มนุษย์ทุกคนเป็นผู้ศรัทธาได้ แต่ความศรัทธาเป็นสิ่งที่
มนุษย์จะต้องเลือกด้วยตัวเขาเอง ดังนั้น ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้
พระผู้เป็นเจ้าซึ่งถึงแม้จะมีอำนาจจึงมิได้บังคับใครให้เป็นผู้ศรัทธา
ที่แท้จริง แต่พระองค์ได้ให้เจตนาารมณ์เสรีแก่เขาในการที่จะเลือก
ดังนั้น ท่านศาสดาก็จะต้องปล่อยให้ประชาชนเป็นผู้เลือกเอาเอง
ใครก็ตามที่หัวใจของเขามีความต้องการก็จะเป็นผู้ศรัทธาที่ดี และ
ใครก็ตามที่หัวใจของเขาไม่ต้องการ เขาก็จะไม่เป็นผู้ศรัทธา

อีกโองการหนึ่งคัมภีร์กรอานกล่าวแก่ท่านศาสดาว่า “แล้ว
 บางทีเจ้า (มุฮัมมัด) อาจเป็นผู้ทำลายชีวิตของเจ้าด้วยความทรอม
 ใจที่พวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา” (กรอาน 26.3) โอ้ ศาสดา ดู
 ราวกับว่าเจ้าตั้งใจที่จะฆ่าตัวเจ้าเองเพราะว่าพวกเขาไม่ศรัทธา
 ราวกับว่าเจ้าต้องการที่จะทำลายตัวเองอย่างนั้นแหละ จงอย่าเศร้า
 โศกเพราะเขาเลย เรานั่นเป็นผู้ซึ่งมีพลังในการดลบันดาลและผู้ม
 อำนาจ ถ้าเราต้องการที่จะบังคับคนให้เชื่อ เราก็สามารถทำได้
 โดยง่ายดาย “มาตรว่าเราประสงค์ (จะให้พวกเขาแนบถื่อ) เราจะ
 ให้มีสัญญาณหนึ่งลงมาจากฟ้ายังพวกเขาก็ได้ แล้วทำให้พวก
 เขาก็มคอกลงต่อมัน (กรอาน 26.4) ในที่นี้อัลลอฮฺทรงกล่าวว่า ถ้า
 พระองค์ต้องการที่จะส่งสัญญาณลงมาจากท้องฟ้า และบอกให้คน
 ได้ทราบว่า พวกเขาจะต้องหันมาเป็นผู้ศรัทธาที่แท้จริงหรือไม่ก็
 จะถูกทำลายโดยสัญญาณนั้น ผู้คนทั้งหมดที่อยู่ภายใต้การบังคับ
 ก็กลายเป็นผู้ศรัทธา แต่พระองค์ไม่ทรงทำเช่นนั้น เพราะว่า
 พระองค์ต้องการให้มนุษย์เลือกด้วยตัวเอง

โองการเหล่านี้ยังได้ให้ความกระจ่างถึงทัศนะของอิสลาม
 เกี่ยวกับเรื่องการญิฮาดอีกกว่าเป้าหมายของอิสลามในเรื่องของการ
 ญิฮาดนั้นมีใช้สิ่งที่พวกเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวกล่าวหา โองการ

เหล่านี้ทำให้เราเห็นชัดว่าเป้าหมายของอิสลามมิใช่การบังคับ มิใช่การบัญชาให้มุสลิมยกดาบขึ้นเหนือหัวใครก็ตามที่มีใจมุสลิม แล้วยื่นทางเลือกง่าย ๆ ให้ว่าจะเอาอิสลามหรือความตาย นั่นไม่ใช่วัตถุประสงค์ของการญิฮาด

สันติภาพ

มีโครงการอื่น ๆ อีกหลายโครงการในคัมภีร์กุรอานที่น่าจะพูดถึง นั่นคือเรื่องของสันติภาพซึ่งเป็นเรื่องท้ออิสลามให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ในตอนหนึ่ง คัมภีร์กุรอานกล่าวว่า “สันติภาพนั้นดีกว่า” (อัล ชุลฮฺ คอยรฺ (กุรอาน 4.128)) ดังได้กล่าวไปแล้ว ถึงแม้ว่าสันติภาพจะไม่เหมือนกับความรุนแรง ความขมขื่น และการยอมจำนนต่อผู้กดขี่ แต่โครงการหนึ่งบอกเราว่า” โอ้ ผู้ที่ศรัทธา จงเข้าสู่สันติทั้งมวล (กุรอาน 2.208)

แต่ที่ชัดเจนกว่าโครงการที่กล่าวมาก็คือโครงการที่ว่า “และถ้าหากพวกเขาโน้มมาสู่อิสลามแล้ว เจ้าก็จงโน้มไปสู่มัน และจงไว้วางใจในอัลลอฮ์” (กุรอาน 8.61) โครงการนี้ ท่านศาสดาถูกบอกไว้ ถ้าหากฝ่ายตรงข้ามยอมที่จะให้มีสันติภาพด้วยความจริงใจ ท่านก็

จะต้องพร้อมที่จะสู้ศึกด้วย โองการเหล่านี้แสดงให้ชัดแล้วว่า
 วิญญาณของอิสลามนั้นคือ วิญญาณแห่งสันติภาพ

อีกโองการหนึ่งซึ่งอยู่ในซูเราะฮ์ อัน-นิจา ท่านศาสดา
 ยังได้ถูกบอกไว้ว่า “ดังนั้น ถ้าหากพวกเขาเราถอยจากสุเจ้า แล้ว
 ไม่ต่อสู้สุเจ้า และเสนอสันติภาพแก่สุเจ้า ดังนั้น อัลลอฮ์ไม่
 ทรงกำหนดหนทางใด ๆ แก่สุเจ้าเพื่อขัดขวางพวกเขา” (กุร-
 อาน 4.90) โอ ท่านศาสดา ถ้าพวกเขาถอนตัวออกจากสงคราม
 และไม่โต้สู้กับเจ้าและแสดงความต้องการที่จะหาสันติภาพด้วย
 การกล่าวว่าพวกเขาพร้อมที่จะสร้างสันติภาพกับเจ้าแล้ว อัลลอฮ์
 ไม่ทรงอนุญาตให้ทำการต่อสู้พวกเขาต่อไป

ในซูเราะฮ์เดียวกันกับ ที่กล่าวถึงพวกที่หลบเตลลง ก็มีกร
 อานยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า “และ ถ้าพวกเขาหันกลับ (มาต่อสู้
 อีก) จงจับเขา และฆ่าพวกเขาทุกที่ที่เจ้าพบพวกเขา และจง
 อย่าเอาเขาเป็นเพื่อนหรือผู้ช่วยเหลือยกเว้นบรรดาผู้เขาร่วมเป็น
 ฝ่ายเดียวกับหมู่ชนที่ในระหว่างสุเจ้า และพวกเขามีปฏิญญา หรือ
 ให้มายังสุเจ้าด้วยหอกพรนที่จะต่อสู้สุเจ้า หรือต่อสู้หมู่ชนของ
 พวกเขา” (กุรอ่าน 4.89-90) ถ้าหากพวกหลบเตลลง (มุนาฟิกน)
 ที่กำลังสรบอยู่ว่หนั พวกนั้นจะต้องถูกฆ่าไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน เรา

จะต้องไม่เอาคนพวกนั้นมาเป็นเพื่อน จะต้องไม่รับความช่วยเหลือ
จากพวกนั้น นอกจากพวกที่มีสัญญาฉบับประชาชนที่เรามีสัญญาอยู่
ด้วยและผู้พร้อมจะทำข้อตกลงกับเรา คนเหล่านี้ที่พวกเราจะ
ต้องไม่ฆ่า และกับผู้ที่ไม่อยากจะต่อสู้นั้น เราก็คงจะไม่ต่อสู้ด้วย
เราได้ถูกโองการที่ต่อเนื่องกันไปสู่โองการแล้ว กล่าวคือ

โองการที่ประกอบด้วย โองการที่บอกให้เราสู้โดยไม่มีเงื่อนไข
ดังนั้น ถ้าหากพวกเราได้ยินเพียงเท่านั้น และไม่มีโองการอื่น ก็
อาจเป็นไปได้ที่ทำให้เราคิดว่าอิสลามเป็นศาสนาแห่งการสงคราม
โองการตอนที่สองประกอบด้วยโองการที่สั่งให้ต่อสู้แต่มีเงื่อนไข
บางอย่างกล่าวคือ เงื่อนไขที่ว่าถ้าฝ่ายตรงข้ามอยู่ในสภาพที่จะทำ
สงครามกับเรา หรือคนมุสลิมหรือคนที่มิใช่มุสลิมตกอยู่ภายใต้
การกดขี่และถูกเหยียดหยามอย่างสาหัสเสียดาย โองการตอนที่สามเป็น
โองการที่ทำให้เราเห็นชัดเจนว่าการเรียกร้องเชิญชวนสู่อิสลาม
นั้นจะต้องไม่ทำด้วยการใช้กำลังบังคับ และโองการที่สี่ อิสลาม
เป็นศาสนาที่ประกาศยืนยันอย่างเด็ดเดี่ยวถึงความรักในสันติภาพ